

ΒΕΡΒΟΛΟΑ ΚΡΕΣΤΟΒΕΚΗ

ΕΚΤΟΣ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

(Συνέχεια)

ΙΕ'

Τῇ εἰρήνῃ καὶ τῇ ἡσυχίᾳ.

Ἡ ψυχικὴ κατάστασις τοῦ Πλάτωνος Βελτίσσεφ ἦτο τοιαύτη, ὥστε ἀπῆτει πρὸς ἀνακούφισιν αὐτῆς νὰ ἐκχύσῃ ἐνώπιον ἄλλης τινὸς συμπονούσης ψυχῆς τὸ ἄλγος καὶ τὴν χολὴν τῆς ζηλοτυπίας καὶ τῆς ὕβρεως. Τὸ ἄλγος τοῦ Βελτίσσεφ δὲν ἦτο ἐκ τῶν βαθέων ἐκείνων βασάνων, ἅτινα οὐδεμίαν ἐπιζητοῦσιν ἐκχυσιν καὶ οὕτε μάλιστα ἐνώπιον συμπάσχοντος ἀνθρώπου, τοὺναντίον εἰσδύουσιν εἰς τὸ βάθος τῆς ψυχῆς καὶ ἐκεῖ συγκεντρώνονται καὶ ὠριμάζουσιν ἐν ἀδιαίρετῳ καὶ ἀδIALYΤῳ μυστικότητι ἄκρας σιγῆς. Τὸ ἄλγος τοῦ Βελτίσσεφ ἀπέρρεεν ἐκ τῆς ὕβρισις φιλαυτίας του, βασιζόμενον πρὸ πάντων ἐπὶ τοῦ πῶς ἐτόλμησεν ἡ γυνὴ αὐτῇ, ἡ εἰς αὐτὸν ἀνήκουσα, νὰ προτιμήσῃ ἄλλον. Τοῦτο ἦτο τὸ πρῶτον καὶ τὸ μᾶλλον ὑπερέχον αἷτιον τῶν βασάνων του. Ὑπῆρχε καὶ ἄλλο οὐχ ἥττον ἰσχυρὸν αἷτιον — τοῦτέστι αἰσθημα κτηνώδους πάθους, καὶ ιδιότροπος ἀφοσίωσις πρὸς τὴν γυναῖκα ταύτην, ἣτις γνωρίζει, αἰσθάνεται καὶ ἐννοεῖ τὴν ιδιότητα καὶ τὸν χαρακτῆρα τοῦ πάθους τούτου καὶ ἐννοοῦσα αὐτό, ἀναγνωρίζει τὴν δυνάμιν της ἐπὶ ἀνθρώπου, ἔχοντος τὴν ὀλεθρίαν ἀτυχίαν νὰ σύρεται ὑπ' αὐτῆς καὶ ὡς ἐκ τούτου δεσπόζει καὶ ἐκμεταλλεύεται αὐτὸν πρὸς ὄφελός της.

Ὁ Βελτίσσεφ ζηλοτυπῶν καὶ πάσχων ἐχθρεύετο ἔτι τὴν Λιουδμήλαν. Ἦσθάνετο τὴν μωρὰν, τὴν γραῶδη ἐπιθυμίαν νὰ τὴν ἐξυδρίσῃ ἐνώπιον οἰουδήτινος, νὰ τὴν ταπεινώσῃ, νὰ τὴν καταπατήσῃ εἰς τὸν βόρβορον, νὰ ἐκφράσῃ ἐνώπιόν τινος ὅλην τὴν ὀργὴν καὶ ἀποστροφὴν του — κυρίως, τὴν πρὸς αὐτὴν ἀποστροφὴν του, καὶ οὕτω νὰ ἀνακουφίσῃ ἑστῶ καὶ μικρὸν τὴν ψυχὴν του.

Ἀλλὰ τίς ἡδύνατο νὰ φανῇ αὐτῷ τοσοῦτον συμπαθῆς, ὥστε νὰ ἱκανοποιήσῃ τὴν τοσοῦτον ἐπιθυμητὴν ταύτην ἀπαίτησίν του; Ἡ Ὀλγα Ρωμάνοβνα; Τὴν ἀπεχθάνετο. Ἡ Εἰρήνη Βορίσοβνα; Naί, ἡ Εἰρήνη. αὐτὴ ἦτο τὸ καταλληλότερον πρὸς τοῦτο πρόσωπον.

Ἀπεφάσισε νὰ μεταβῇ πρὸς αὐτήν, τοσοῦτον μᾶλλον, καθόσον ἡσθάνετο ὅτι τὴν εἶχεν ἀδικήσῃ, διότι ἐσχάτως, ἕνεκα τῶν περισπασμῶν του, τελείως ἀφῆκεν αὐτὴν ἄνευ τῆς ἐλαχίστης προσοχῆς.

Καίτοι καὶ αὐτὴ ἡ Εἰρήνη ἐγένετο αὐτῷ πρὸ τινος ἀπεχθῆς ὡς γυνή, ἄλλ' ἐν τούτοις ἦτο ὑπαρξίς θερμῇ, ἀγαπῶσα ἀπεριορίστως καὶ ποτε λίαν σχετικὴ πρὸς

αὐτόν, καὶ τέλος, ὑπαρξίς, συνδεδεμένη μετ' αὐτοῦ δι' ἀμαρτίας καὶ ἐγκλήματος.

«Εἰς τὴν γυναῖκα ταύτην, ἐφαντάζετο ὁ Βελτίσσεφ, ὅτι ἴσως δύναται ν' ἀνεύρῃ ἔτι δόσιν τινὰ θερμῆς συμπαθείας καὶ μίαν καλὴν φιλικὴν λέξιν.» Καὶ οὕτω διηυθύνθη πρὸς τὴν Εἰρήνην.

Κατὰ τὰς πρώτας στιγμὰς τῆς συναντήσεως, αὕτη, ἐννοεῖται, ἐφάνη πρὸς αὐτὸν ψυχρά.

Ἀλλὰ καὶ τί ἄλλο ἡδύνατό τις νὰ ἀναμείνῃ κατόπιν ἐκείνου, ὅπερ ἔλαβε χώραν κατὰ τὴν ἀνάκρισιν τοῦ Βαλεριανοῦ Κόροβοφ, καθ' ἣν ἠνοίχθησαν οἱ ὀφθαλμοὶ της, καθ' ἣν ἐπέσθη ἐναργῶς ὅτι ἔχει μᾶλλον εὐτυχὴ αὐτῆς ἀντίζηλον καὶ ὅτι αὕτη ἐγκατελείφθη καὶ ἡπατήθη;

Ἀλλ' οὗτος ὑπέστη τὴν πρώτην ταύτην ψυχρότητα ἀταράχως, διότι ἐγνώριζεν ἐκ τῶν προτέρων, ὅτι τοῦτο ἦτο ἀναπόφευκτον.

— Ἐχεις δίκαιον νὰ θυμῶνῃς μαζί μου, ἤρξατο οὗτος ἐξηγούμενος, τὸ καταλαμβάνω· καὶ θὰ μὲ θεωρῆς, βέβαια, πολὺ κακὸν ἀνθρώπον· ἀλλ' ἀκουσέ μου, ἀφισέ με νὰ σοῦ ἐξηγηθῶ εἰλικρινῶς περὶ αὐτῆς τῆς ὑποθέσεως καὶ τότε, ἴσως θὰ μεταβάλῃς ἰδέαν.

— Μήπως δὲν εἶνε τὸ ἴδιον δι' ἐμέ, Πλάτον, θλιβερώς ἐπέφερεν αὕτη, οἰαδήποτε καὶ ἂν ᾔηνε ἡ ὑπόθεσίς σου ἐγὼ πάντοτε εἶμαι ἡπατημένη... Καὶ τοῦτο συνέβαινε καθ' ἣν στιγμὴν... Φρίττω νὰ τὸ ἐνθυμοῦμαι...

Καὶ μετὰ νευρικῆς συγκινήσεως ἐκάλυψε διὰ τῆς παλάμης τοὺς ὀφθαλμοὺς της.

Ὁ Βελτίσσεφ ἔδραμε γονυπετήσας πρὸ τῶν ποδῶν της.

— Ἀκουσε!... ἀκουσέ μου, ἀγαπητῇ μου! ἰκέτευεν οὗτος καλύπτων διὰ φιλημάτων τὰς χεῖράς της. Αὕτη εἶνε μία ἀχρεία, μία ἐλεεινὴ γυναῖκα, τὴν ὅποιαν μισῶ καὶ ἀποστρέφομαι δι' ὅλης τῆς δυνάμεως τῆς ψυχῆς μου.

Εἰς τὴν ἐκφρασιν τοῦ προσώπου καὶ τὸν ἦχον τῆς φωνῆς, δι' ὧν προεφέρθησαν αἱ λέξεις αὗται, ἐνυπῆρχε τοσαύτη εἰλικρίνεια, ὥστε ἡ Εἰρήνη, μετὰ σοβαρῆς προσοχῆς καὶ ἐκπλήξεως, προσέβλεψε τὸν φίλον της.

— Naί, naί, τὴν περιφρονῶ καὶ τοῦτο εἶνε τὸ μόνον αἰσθημα, οὗτινος εἶνε ἀξία! μετὰ θερμῆς ἐξηκολούθησεν ὁ Βελτίσσεφ. Ἀκουσον· δὲν σοὶ τὸ κρύπτω, ὑπῆρξε καί-ρός, καθ' ὃν παρεσύρθη πρὸς στιγμὴν ὑπ' αὐτῆς... Τίς οἶδε, πῶς καὶ διατί, ἐν τούτοις ὑπῆρξεν... Αὕτη τὸ ἠθέλησεν... ἀλλ' ἔχε ὑπ' ὄψει σου ὅτι αὕτη εἶνε κοινὴ γυναῖκα... καὶ σὺ δὲν πρέπει νὰ ταπεινοῦσαι τόσον, ὥστε νὰ τὴν ζηλοτυπήσῃ!... Ἐγὼ τὴν ἀντήμοισα ἤδη διὰ τὴν βραχεῖαν ταύτην κλίσιν μου· καὶ ἰδοὺ ὅλη ἡ πρὸς αὐτὴν σχέσις μου!... Πρὸ πολλοῦ ἤδη ἐτελείωσαν ὅλα αὐτὰ, τοσοῦτον μᾶλλον ἀφοῦ εἶνε τόσον ἀθλία γυνή!

Ὁ Βελτίσσεφ ἐψέδετο, ἄλλὰ καὶ ὁ ἴδιος ἐπίστευε, κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην, ὅτι λέγει τὴν πᾶσαν ἀλήθειαν.

εἶπε διὰ φωνῆς διαπεραστικῆς· πιστεῶν ὅτι ἡ φιλία σας εἶναι εἰλικρινῆς καὶ ἐμπιστεύομαι εἰς αὐτήν. Σεῖς δὲν θὰ θελήσῃτε νὰ ψευσθῇτε εἰς ἀτυχὴ κόρην κλαίουσαν τὴν μητέρα της. Δόσατέ μοι μίαν ἀπόδειξιν τῆς ἀγάπης σας, ἀδελφέ μου, ἐλευθερώσατέ με.

— Naὶ σὰς ἐλευθερώσω! εἶπεν ὁ Διδιέ.

— Naί, διώξατέ με ἐκ τοῦ πύργου τούτου, ἀλλὰ μὴ με ἀφήσετε εἰς τοὺς ὄνυχας αὐτοῦ τοῦ γυπὸς, τὸν ὅποιον ὀνομάζετε κόμητα Αὐρηλιανόν.

Ὁ Διδιέ ἐσφιγγε τὰς χεῖρας τῆς Κλοτίλδης.

— Naὶ σὰς ἀποδιώξω! σὰς, τὴν ὁποίαν ἔπρεπε νὰ ὑπηρετῶμεν γονυπετῶς ὡς βασιλίσσαν! Naὶ σὰς ἀποδιώξω! Τύχη τυφλή! εἰρων εἰμαρμένη! Ἀλλ' οὕτε δύναμαι νὰ τὸ πράξω. Ἐνταῦθα οὐδεὶς ὑπακούει εἰς τὰς διαταγὰς μου. Ὁ θεὸς μου εἶναι ἀπόλυτος κύριος εἰς τὸν πύργον του.

Ἡ νεαρὰ κόρη κατελήφθη ὑπὸ δέους.

— Λοιπὸν μὲ καταδικάζετε· πᾶσα ἐλπὶς ἐξέλιπε καὶ μόνον ἀπὸ ἐμὲ αὐτὴν πρέπει νὰ ζητήσω τὴν σωτηρίαν; ὦ! εἶμαι παράφρων καὶ ἀγνώμων! Ἐλθσμένον τὸν παντοδύναμον καὶ πανοικτίρμονα κύριον, ὅστις βοηθεῖ τοὺς δυστυχοῦντας. Θά τον ἰκετεύσω τόσον, ὥστε ἂν οἱ ἀνθρώποι μὲ ἐγκαταλείψωσιν ἐκεῖνος θὰ μὲ βοηθήσῃ. Ὅχι, δὲν εἶμαι πλέον μόνη, προσέθηκε ἀνυψοῦσα τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὸν οὐρανόν. Ὁ Θεὸς ἔσεται μετ' ἐμοῦ.

Ὁ Διδιέ ἤκουε τὴν φωνὴν της ὡς μελωδίαν, ἀλλὰ δὲν ἠννόει τοὺς λόγους της. Αἶφνης σκέψις τις ἐπῆλθεν αὐτῷ.

— Ἡπατώμην, Κλοτίλδη, λέγων ὅτι ὁ κόμης δὲ Μονσενῦ εἶναι ὁ μόνος ἐνταῦθα κύριος... Ὁ μόνος κύριος σήμερον εἶναι ὁ βασιλεὺς.

— Ὁ βασιλεὺς! ἐπανέλαβεν ἐκείνη, Ὁ βασιλεὺς Φραγκίσκος; Naί, ἐκεῖνος εἶναι ἡ εἰκὼν τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τῆς γῆς· θὰ μεταβῶ πρὸς αὐτὸν καὶ θὰ με σώσῃ.

Ἡ ἑξαρσις τῆς νεαρᾶς Οὐγονότης συνεκίνει τὸν Διδιέ.

— Μὴ ἀπομακρυνθῇτε, δεσποινίς, εἶπεν αὐτῇ ἐσπευσμένως. Περιμένετε με. Θὰ ἐπανέλθω μετ' ὀλίγον καὶ θὰ κατορθώσω νὰ σὰς τοποθετήσω εἰς τι μέρος κατὰ τὴν διάβασιν τοῦ βασιλέως. Θὰ ἀπευθυνθῇτε τότε εἰς αὐτὸν καὶ βεβαίως θὰ σὰς δικαιοῦσῃ.

— Ὅχι σὰς περιμένω, ἀπήντησεν ἡ Κλοτίλδη.

— Ἀκολουθήσατέ με λοιπὸν εἰς μέρος, ὅπου θὰ εἴσθε ἐν ἀσφαλείᾳ μέχρι τῆς ἐπανόδου μου.

Ἐλαβεν αὐτὴν ἀπὸ τῆς χειρὸς καὶ τὴν ὠδήγησε πρὸ μικροῦ ἀντρου, ἐνθα ἀπεχωρίσθη αὐτῆς.

Ἐνθ' δὲ ἡ Κλοτίλδη διήρχετο διὰ δύο πορτοκαλλεῶν εὐρισκομένων πρὸ τῆς εἰσόδου τοῦ ἀντρου, ὁ ἀνεψιὸς τοῦ κυρίου δὲ Μονσενῦ ἐπανῆλθε πλησίον τῶν θωρακοφόρων.

[Ἐπεται συνέχεια]

TONY.

— Καὶ ὁμῶς, τὴν ἀπέσπασες παρὰ τοῦ συζύγου της, κατέστησας αὐτὸν τὸν ἀνθρώπον δυστυχῆ, μετὰ σοβαροῦ ἐλέγχου ἐπέφερεν ἡ Εἰρήνη.

— Σοὶ ὀρκίζομαι, ὄχι! ἀνέκραξε ζωηρῶς ὁ Βελτίσσεφ, ἐγὼ τὴν ἐγνώριζον, διότι τὴν ἐβλεπον συχνὰ εἰς πολλὰς λέσχας ἐπιδιώκουσαν τύχην. Αὐτὸς δὲ ὁ ἀθλιὸς σύζυγός της, ἡ τυφλὸς ἦτο ἡ ἐβλεπε διὰ μέσου τῶν δακτύλων του, πάντως ὁμῶς ἀπατᾶται φρικτὰ νομίζων, ὅτι ἐγὼ πρῶτος τοῦ ἀφῆρσα τὴν γυναῖκα.

— Καὶ διατί δὲν τῷ ἔδωκες τὴν ἀπάντησιν κατὰ τὴν ἀνάκρισιν; ἠρώτησεν ἡ Εἰρήνη.

— Νὰ τῷ ἀπαντήσω; . . . νὰ κατέλθω μέχρις ἀπαντήσεως, νὰ δικαιολογηθῶ πρὸς ἓνα τυχοδιώκτην; . . . Τί λέγεις, Εἰρήνη!

— Ἀλλὰ πῶς τὰ ἔγγραφα αὐτὰ εὐρέθησαν εἰς χεῖρας τῆς γυναικὸς ταύτης; ἠρώτησεν αὐτὴ ὥστε φαίνεται ὅτι αἱ μετ' αὐτῆς σχέσεις σου ἐξηκολοῦθουν καὶ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Μαξίμου;

— Ὁχι! αἱ σχέσεις μας εἶχον διακοπῇ! ἀπελογήθη ὁ Πλάτων Βασιλεβιτς, ἄλλως τε, σοὶ εἶπον νομίζω ὅτι πρὸ τούτου κατῴρθωσε νὰ μοῦ ἀποσπᾷ γραμματίον χιλίων ρουβλίων, καὶ τότε τῆς εἶχον φέρει μετὰ τὴν λήξιν τῆς προθεσμίας τὰ χρήματα διὰ νὰ διαλύσω μετ' αὐτῆς πᾶσιν σχέσιν. Τὰ ἔγγραφα, οἱ λέγω, τὰ εἶχον λησμονήσει ἀπὸ τὴν βίαν μου, διότι δὲν ἤθελον νὰ μείνω οὔτε μίαν ἐπὶ πλέον στιγμὴν εἰς τὸ ἀχρεῖον ἀντρον της, καὶ ἂν τὰ ἔγγραφα ἔμεναν μέχρι τοῦδε εἰς χεῖράς της, εἶνε ἢ καλλιτέρα ἀπόδειξις ὅτι ἐγὼ δὲν ἤμην ἔκτοτε εἰς τὴν οἰκίαν της, ἄλλως τε θὰ τὰ εἶχον λάβει!

— Καλῶς· ἀλλὰ διατί δὲν τὰ ἐζήτησες ἀμέσως; Πῶς ἠδυνήθης τόσον ἡσυχῶς νὰ τὰ ἀφήσης ἐκεῖ; αὐτὰ εἶνε ἐπίσημα ἔγγραφα!

— Δὲν εἶχον δόσει σημασίαν εἰς αὐτὰ καὶ τέλος, δὲν ἐγνώριζον ὅτι τὰ εἶχον λησμονήσει ἐκεῖ, ἐδικαιολογήθη ὁ Βελτίσσεφ, ἐνόμιζον ἁπλῶς ὅτι τὰ ἔχασα ἢ ὅτι κάπου τὰ ἔχω κρυμμένα μέσα εἰς ἄλλα ἔγγραφα. Τοῦτο τὸ ἔμαθον τότε μόνον, ὅταν αὐτὴ μὲ εἰδοποίησεν ὅτι τῆς ἔκαμαν κατ' οἶκον ἔρευναν, καὶ ὅτι μετὰ τῶν ἰδικῶν της συμπιλέων καὶ αὐτὰ τὰ ἔγγραφα. Διὰ τὴν εἰδησιν ταύτην τῆς ὀφείλω μάλιστα εὐγνωμοσύνην, ἐξηκολούθησεν ὁ Πλάτων, διότι, φαντάσου, ἂν δὲν εἴμεθα προειδοποιημένοι, καὶ δὲν σὲ συμβούλευον τί ὀφείλεις νὰ καταθέσης, φαντάσου ἂν, χωρὶς νὰ ὑποπτεύομεν τί, αἰφνης μᾶς προσεκάλουν εἰς τὴν ἀνάκρισιν, καὶ ἀπροσδοκῆτως μᾶς παρουσίαζον τὰ ἔγγραφα ταῦτα; Βεβαίως θὰ ἐνομιζομεν ὅτι τοῦτο θὰ ἦτο καμμία πλεκτάνη, ὅτι δὲν θὰ ἐπρόκειτο περὶ τοῦ Κάρμποφ, ἀλλὰ περὶ τῆς ὑποθέσεώς μας, ὅτι προσπαθοῦσι νὰ καταλάβωσιν ἡμᾶς ἐξ ἀπροόπτου. Φαντάσου λοιπὸν πόσον εὐκολὰ θὰ περιεπλεκόμεθα, θὰ ἐπῆρχετο σύγχυσις εἰς τὴν κατάθεσίν μας καὶ τέλος θὰ ἀπεκαλύπτομεν ἀλλήλους!

Ὁ Βελτίσσεφ, κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥσσον, δικαιολογήθη ἐπιτυχῶς. Ἡ συρραφή αὐτῆ τοῦ ψεύδους, μετὰ τῆς ἀποσπομένης ζήσεως καὶ ἀποστροφῆς, αἰνῶς παρήγαγον αὐτῷ τὸ ὑβρισθὲν αἶσθημα μετὰ τῆς ζηλοτύπου ἀναμνήσεως περὶ τῆς Λιουδμήλας, ἐπέδωκαν εἰς τοὺς λόγους του σημασίαν πλήρη εἰλικρινείας. Ἡδὴ ἡ Εἰρήνη εἶχεν ἔτι ἀπαξ ἀπατηθῆ, ἀλλ' ἡ ἀπάτη αὐτῆ ἦτο ἀποκομιστικῆς καὶ καταπραϋντικῆς ιδιότητος, ἀνεγνώριζεν αὐτὴ ὅτι λίαν ἀποτόμως καὶ ταχέως ἐσχημάτισε κακὴν ἰδέαν περὶ τοῦ ἐραστοῦ αὐτῆς, ὅτι καὶ ἂν παρεσύρθη ποτὲ οὗτος ὑπὸ τῆς «γυναικὸς ταύτης» δὲν ἤξιζε δὲ καὶ τὸν κόπον νὰ τὴν θεωρῇ ἀντιζηλόν της, ὅτι ἠθικῶς οὗτος ἀπέμενε πιστὸς αὐτῇ, τῇ Εἰρήνῃ, καὶ ὅτι μέχρις ὥρας αὐτὴ μόνη βασιλεύει ἐν τῇ καρδίᾳ του.

Ἡ Εἰρήνη εὐκόλως ἠδύνατο νὰ πεισθῇ εἰς ταῦτα, ἀλλὰ καὶ ὁ Βελτίσσεφ ἦτο τεχνίτης εἰς τὸ καταπειθεῖν, ὅπερ ἰδίως ἐπέτυχε, τώρα ἐκφράζων τὸ κατὰ τῆς Λιουδμήλας ἀνυπόκριτον μῖσός του.

Ἰκανοποιηθεὶς τῆς πρώτης ἀπαντήσεώς του, νὰ ταπεινώσῃ τὴν γυναῖκα, τὴν ὑβρίσασαν τὸ ζηλότυπον αἶσθημά του, νὰ ταπεινώσῃ ἔστω καὶ δι' ὑβρεων καὶ σκαιῶν ἐκφράσεων τῆς ἀποστροφῆς του, ἐν αὐτῷ ἐξηγέρθη ἡδὴ ἑτέρα, οὐχ ἥσσον ἰσχυρὰ ἀπαίτησις, νὰ θεραπεύσῃ, ἢ τοῦλάχιστον νὰ ἀνακουφίσῃ τὸν πόνον τῆς ἰδίας ψυχῆς του διὰ τρυφερὰς θωπείας καὶ συμπαιθεῖας ἐτέρας γυναικὸς, παρὰ τῇ θερμῇ καρδίᾳ τῆς ὁποίας θὰ ἠδύνατο ν' ἀναπαυθῇ, ἢ νὰ λησμονήσῃ, ἔστω πρὸς στιγμὴν, τὴν καταβιβρώσκουσαν τὰ σπλάγχχνα τοῦ ὕβριν.

Τοιοῦτος ἀγαθὸς σαμαρίτης εὐρέθη δι' αὐτὸν ὑπὸ τὸ πρόσχημα τῆς Εἰρήνης. Ἐφρόνει αὐτὴ ὅτι ἐξηγέρθη αὐτὴς τὸ ἀποκοιμηθὲν πρὸς τὸν θερμὸν ἀγαπώμενον ἄνδρα αἶσθημά της· αὐτὴ ἐπεθύμει, ἡδὴ μάλιστα ὀλοφύχως, ὥστε τὸ αἶσθημα τοῦτο νὰ μὴ ἦτο αἶσθημα πάθους· τοῦναντίον ἐν τῇ βασανιστικῇ καταστάσει, ἐν ἣ διατέλει ἀπὸ τῆς στιγμῆς τοῦ βιαίου θανάτου τοῦ συζύγου της, ἐπεθύμει νὰ εὕρῃ ἐν τῷ Πλάτῳ ἡπιον καὶ ἀγαθὸν ἔρωτα καὶ φιλίαν.

Καὶ αὐτὸς ἐπίσης, καίτοι μὴ ἀνομολογῶν τὴν ἀληθῆ αἰτίαν, δὲν ἠδύνατο νὰ ἐκφράσῃ πάθος, ὅπερ ἀποκλειστικῶς ἔτρεφε πρὸς τὴν Λιουδμήλαν, καὶ ὅπερ μόνον αὐτὴ ἠδύνατο νὰ διεγείρῃ. Ἐκ τούτου, ἡ τε Εἰρήνη καὶ αὐτὸς συνδιηλλάγησαν τοσοῦτον ἡσυχῶς, εἰρηνικῶς καὶ φιλικῶς, ὅσον οὐδέποτε μέχρι τοῦδε. Αἱ ψυχαὶ αὐτῶν τεθραυσμέναι καὶ ἀλγοῦσαι εἶχον πρὸ παντὸς ἀνάγκης ἡσυχίας, ἀναπαύσεως, εἰρήνης καὶ λήθης τῶν θλίψεων τοῦ βίου, ἐν τῇ δίνῃ τοῦ ὁποίου ἐρέφθησαν, καὶ τὴν συμπαθῇ ταύτην ἡσυχίαν, τὴν ἡρεμον ταύτην φιλίαν, ἀνεῦρον ἡδὴ μετὰ τῶν. Ἔσται διαρκὲς ἄρά γε αὕτη; ἡ ἐρώτησις αὕτη δὲν ἐπῆλθεν εἰς τὴν κεφαλὴν των, ἡδὴ ἔζων οὗτοι μόνον διὰ τῆς ὑφισταμένης ἠθικῆς ἀπαντήσεως τῆς παρούσης στιγμῆς.

Ἡ Εἰρήνη ἐξέφρασε τὸν μελετώμενον σκοπὸν της, τὸ ἐπιθυμητὸν ὄνειρόν της νὰ ἀναχωρήσῃ εἰς τὴν ἐσπερίαν, εἰς πολίχνην ἢ χωρίον τι, νὰ διατρίψῃ τουλάχιστον ἐπὶ ἓν ἔτος ἐν ἡσυχίᾳ, εἰς τρόπον ὥστε νὰ δυνηθῇ νὰ ἀναπαυθῇ ἀπὸ ὅλους αὐτοὺς τοὺς περισπασμοὺς καὶ ταραχάς, δι' ὧν ὁ βίος αὐτῆς ἐπεβαρύνθη ἐσχάτως. Ὁ Βελτίσσεφ ἐξέφρασε πλήρη προθυμίαν νὰ τὴν ἀκολουθήσῃ. Καὶ αὐτὸς ἐπίσης ἤρξατο ἡδὴ ἐπιποθῶν παρόμοιον βίον, διότι καὶ ἡ ψυχὴ αὐτοῦ ἐπεθύμει διαρκεστέραν ἀνάπαυσιν.

[Ἔπεται συνέχεια].

ΑΓΑΘ. Γ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΑΝ

Εἰς τὸ προσεχές:

Μ Ε Ρ Ο Π Η

Διήγημα

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

ΞΑΒΙΕ ΔΕ ΜΟΝΤΕΠΕΝ

**Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ
ΤΟΥ ΔΑΣΟΦΥΛΑΚΟΣ**

[Συνέχεια]

Ὁ πλανόδιος ἔμπορος ἤρξατο ὁδοιπορῶν μετὰ τοῦ γέροντος, ὅστις ἐφαίνετο ἀπατηθεὶς περὶ τῆς ἰσχύος τῶν κνημῶν του. Ἐκινεῖτο βραδέως καὶ δυσκόλως, ὥσει παραλυτικὸς. Πλὴν τούτου, ἔσπουε κατὰ τρόπον ἀξιοπαρατήρητον τὸν δεξιὸν αὐτοῦ πόδα, ἀκριβῶς τὸν ἔχοντα ἀνωθι τοῦ ἀστραγάλου τὸν πελιδνὸν κύκλον. Γνωστὸν δὲ ὅτι, σύροντες τὴν βαρεῖαν ἄλυσιν καὶ τὴν σφαῖραν ἐν τοῖς κατέργοις, οἱ κατὰδικοι λαμβάνουσι τὴν ἔξιν τῆς νευρικῆς ἐκείνης κινήσεως, ἥς τινος μόνος ὁ θάνατος ἀπαλλάσσει αὐτούς· ἀλλ' ὁ Νικόλας δὲν ἦτο λεπτὸς παρατηρητής. Δὲν εἶχε παρατηρήσῃ τὸν πελιδνὸν κύκλον, ἔτι δ' ἥσσον τὴν νευρικὴν τοῦ ποδὸς κίνησιν· ἐξήγαγε μόνον τοῦ θυλακίου τοῦ ἀργυροῦν ὥρολόγιον καὶ παρατηρήσας αὐτὸ ἐσκέρθη:

— Εἶναι δύο λεπτὰ τώρα ὅπου περπατοῦμε . . . Σὲ τρία τὸ πολὺ ἀκόμη, ἀφίνω ὀπίσω αὐτὸν τὸν ἀνθρώπον! . . . Ὁ Θεὸς νὰ μὲ συγχωρήσῃ! ἀλλὰ, καθὼς περπατεῖ, σὲ μίαν ἡμέραν δὲν θὰ ἔκανε οὔτε τρία μίλλια.

Καὶ ὁμῶς ὁ ἄγνωστος δὲν εἶχε καυχῇ. Πρὶν ἢ παρέλθωσι τὰ πέντε λεπτά, αἱ παραλυτικαὶ ἀρθρώσεις του εἶχον ἀναλάβῃ ἀπασαν αὐτῶν τὴν πρῶν ἐνκαμψίαν καὶ οἱ πόδες του ἐβάδιζον ταχύτατα.

— Διάβολε! Διάβολε! . . . ἀνέκραξεν ὁ Νικόλας, καταβάλλων οὐ σμικρὸν ἀγῶνα, ὅπως συμβαδίσῃ μετὰ τοῦ συνοδοιπόρου του . . . Διάβολε! . . . πῶς τρέχεις;

— Ἡ βραχνὴ φωνὴ τοῦ ἀγνώστου ἠρώτησεν εἰρωνικῶς:

— Θέλεις νὰ περπατῶ ἀργότερα;